

Michael Nielsen i Vejle har haft Jørgen 'Antikrists' hund på pension, og har sendt dette billede af hunden til bladet. Han skriver:

Jeg sender dig dette billede af Jørgens hund, som boede hos mig nogle dage. Det var godt, at han hentede den igen, for jeg syntes, at den kiggede så underligt på min kone, når hun klædte sig af.

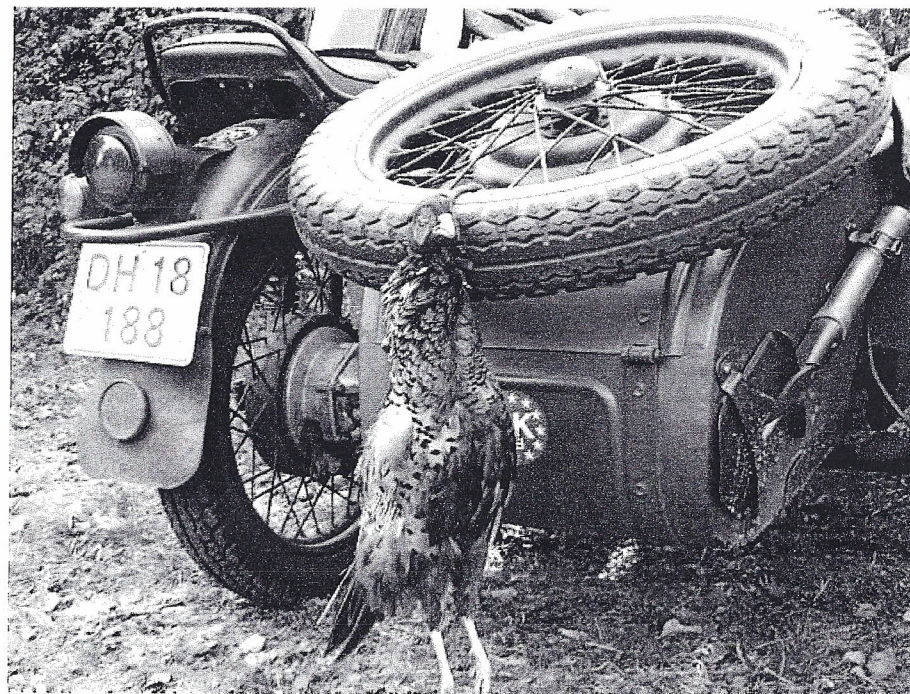
Michael "

МОТОЦИКЛ

Organ for Dansk Ural/Dnepr Motorcykelklub

www.ural.dnepr.dk

På træffet på Samsø kørte Søgård Kyndesen en tur og dukkede derefter op med denne fasan.

Så vidt jeg forstod, er der ikke tale om, at han bruger sin Ural til at nedlægge fuglevildt, men om en fugl han havde fundet.

herrerne fra jydeholdet. Det var altså ikke bare mig, der var dårlig til at spille Dam.

Jeg snakkede også med folkene fra MZ-klubben. Jeg må jo indrømme, at specielt MZ Bananen taltale mig. Og hvis alle fra klubben er så sympatiske, lover det jo godt. Og en MZ skulle være til at betale med menneskepenge... Til sidst trak jeg mig tilbage og gik til ro.

Søndag, den 18. September

Der sad ikke så mange mennesker i fællessalen, og dem der var, virkede lidt morgentrætte. Efter en gang morgenmad var det tid til en slutbemærkning. Der blev gjort rent i hytterne og i fælleshuset, og der blev pakket sammen. Så sagde vi farvel og kørte. Sjællænderne kørte ned til Vesborg Fyr, hvor Søren Wesborgs bedstefar arbejdede i sin tid og tog navneforandring til Wesborg. Ikke så langt derfra ligger de sørgelige rester af Vesborg, en kongeborg fra starten af middelalderen.

På vejen ned til Kolby Kås kørte vi ind til et loppemarked, og dér var jeg nær blevet agterudkørt, da jeg kom ud lidt senere end de andre, og derfor ikke var kommet op på bagsædet. Nå, det gik nu alligevel...

I mellemtiden var det blæst op, himlen var overskyet, og cyklerne blev parkeret. Da der var godt en time til færgeafgang, gik nogle ind i Færgetroen for at spise, og andre ind i ventehallen. MZ -folkene var også kommet til. Da vi kørte ombord, var folkene på solomotorcyklerne en kende nervøse for, om cyklerne ville vælte, men det gik. Da vi gik op til Panorama Lounge'n, var den låst af. Men der kom ret hurtigt en dame og låste os ind. På vejen mod Kalundborg sejlede vi forbi en russisk tankbåd.

Da vi kørte fra borde, skete der noget, der hurtigt kunne have udviklet sig til noget rigtig grimt; en billist, der åbenbart mente, at have forret til vejen, klemte de to på Izh'en. Jørgen kørte så ind foran ham med sin store maskine, så billisten bremsede hårdt op, imens han råbte: Husk flettereglen!! Fyren havde nemlig råbt det samme til dem på Izh'en. Pyha!! Heldigvis fik ingen en skramme, heller ikke maskinerne.

Resten af hjemturen forløb uden særlige hændelser. Vel hjemkommen til William og Anne Marie rullede jeg Vespa'en ud, pakkede og kørte hjem.

Thøger Jacobsen

Kør forsigtigt

90% af alle mennesker er resultatet af et uheld!

Det var jo ikke nogen succes, men det blev fortsættelsen heller ikke. Meningen var, at Slawa skulle rejse med os hjem og bo hos os i et par uger, og se lidt af Vesten. Det kan han ikke uden et visa, der lukker ham ind i EU. Sådan et visa får man ikke uden videre. Det ser faktisk ud til at være totalt umuligt at få lov til at besøge EU, for i skrivende stund har Slawa sendt mig en email, om det brev han har modtaget fra den danske ambassade: Han hører ikke med i den gruppe mennesker, der kan få lov at besøge Erik Petersen i 14 dage. Et nyt jerntæppe er gået op, et jerntæppe der holder russere og ukrainere hjemme, hvor de hører til.

Mit TV-kiggeri og deraf følgende tanker

Fjernsynet fortalte, at valget i Tyskland var en gyser. Hvis jeg ikke vidste bedre ville jeg tro, at det var en gyser fordi enten Schröder eller Merkle var en livsfarlig psykopat, noget i retning af en blanding af Hitler, Gadaffi og Marianne Helvede, men sådan er det ikke. Et valg er en gyser, hvis udfaldet er usikkert. Hvis et valg ender med at et flertal får flest stemmer, så hedder det en jordskredssejr.

Nyhederne bruger også megen sendetid på efterladte pakker og kufferter. Det er de satans terrorister igen, og det er store nyheder. Jeg kunne ønske mig, at de kun fortalte om de bomber, der rent faktisk eksploderer på danske banegårde. Hvornår får de øje på os terrorister, der kører rundt på sovjetiske eksplosionsmotorer?

Hvis jeg som skoledreng skulle skrive en stil om den nyfødte prins, så vil det have været en kamp at komme op på en halv håndskreven side. Jeg er oprigtigt imponeret over, at fjernsynet kan bruge 3 kvarter på en helt normal, komplikationsfri fødsel. Man forbibår det faktum, at den nyfødte i modsætning til andre danskere ikke frit kan vælge erhverv, religion eller ægtefælle. Måske man skulle pudse en menneskerettighedsorganisation på den sag?

Elena og den døde zone omkring Tjernobyli

I februarnummeret 2004 af vores klubblad skrev jeg en vældig god historie, der hed "Touring Tjernobyli" om den smukke Elena på sin kraftfulde Kawasaki Ninja og hendes ture i den radioaktive zone. Baggrunden for historien var hendes hjemmeside, og det hele virkede både autentisk og utrolig.

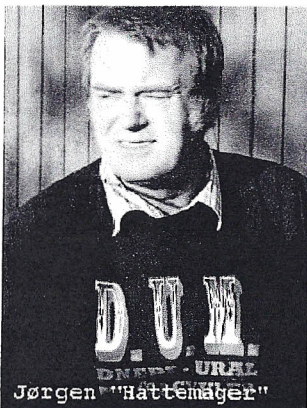
Lidt for utrolig viser det sig, for en historiker fra et universitet i USA har også været i Tjernobyli, men på en standard 5-timers bustur med guide o.s.v. Denne guide, Rimma kunne fortælle, om hvorledes Elena en dag var dukket op med en stor taske med bl.a. en styrthjelm, så hendes mand kunne lave 'autentiske' billeder i de rigtige omgivelser. Der var ingen motorcykel, for ingen må køre i zonen i åbne køretøjer. Der er ikke tomme veje, vejene er ved at smuldre væk, dækkede af blade og græs hvor nye træer skyder op. Naturen er ifærd med at tilbageerobre det hele.

Der er heller ikke efterladte boliger. I årene efter ulykken er husene fuldstændigt plyndrede. Om så det er knapperne på køkkenskabene, så er de væk. Indbyggerne vendte tilbage for om muligt at sikre deres ejendele. Efter Sovjetunionens fald satte en plyndring ind, og de bestrålede tyvekoster blev solgt på loppemarkeder i Ukraine og Centraleuropa.

jeg tror, at de var bange for de store maskiner og de "rockere", der sad på dem. De kunne ikke hjælpe os. Vi kørte lidt rundt igen, og så mødte vi en mand på en cykel, som godt kunne fortælle os vejen, hvis (han skævede til de flotte maskiner) han kunne sidde bagpå én af dem. Han kom til at sidde bag på Søren Wesborgs maskine. Jeg har ham mistænkt for at gøre vejen lidt længere for at få en længere tur. Men det er min mistanke... Han fik en oplevelse for livet og noget at fortælle sine børnebørn. Han var vist lidt nervøs for, om han ville komme tilbage til sin cykel, men det skulle han nok komme, lovede vi. Vi fandt hurtigt æsken, men i vores sejrstrus lagde vi ikke mærke til hjulsporene fra jydernes cykler. Nedtur!! Vi tog billeder af holdet og æsken, og satte senere en seddel op med ordlyden: Kilroy was here!!

Det viste sig i øvrigt, at han kendte nogle folk fra - Skævinge, var det vist. Han kom åbenbart fra det nordsjællandske. Vi kørte ham tilbage til cyklen, og han piskede af sted. For at fortælle om sin oplevelse?

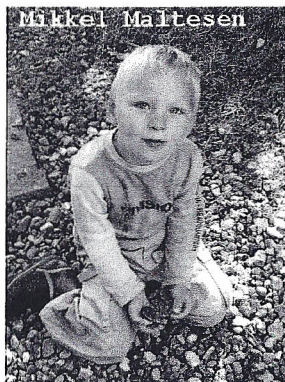
Nå, vi skulle så få resten af dagen til at gå. Vi kørte ind til Brugsen og handlede ind. Så kom den store udfordring; off-roadturen til Issehoved!! Det vidste jeg bare ikke. Det startede meget fredeligt med en tur til Nordby, hvor jeg tog et billede af det gule klokketårn, og af nogle af husene ved gadekæret. Imens vi var der, kom der et par andre jyske motorcykler, den ene i en flot okseblodsfarve. Seriøst flot stykke lakeringsarbejde!! Jeg snakkede med et af de jyske par, og da de kørte grinede de fra øre til øre. Sagde jeg noget morsomt? Jeg lagde ikke specielt mærke til det på dét tidspunkt, men senere vakte det min mistanke. De har selvfølgelig grinet bredt af de towlige sjællændere.

Fra Nordby kørte vi videre mod Issehoved ad stadig dårligere jordveje. På et tidspunkt var der ét eller andet, der fløj forbi mit hoved, og Jørgen standsede maskinen. Han undersøgte den, men kunne ikke lige se, at der var noget galt. Det viste sig senere, at der ikke var knækket noget på cyklen, men at det var ét af spændbåndene, der holdt udstødningen på venstre side på plads, der var blevet vredet, så potten sad løst.

Vejen var nu så dårlig, at jeg nærmere vil kalde den to plovfurer frem for en vej. Vi havde så meget vægt bagpå, så forhjulet løftede sig lidt. Han kunne derfor ikke styre, og vi ramte ind i skrænten på siden og var ved at køre ind i

hækken. Han fik styret kontra, og ramte igen ét eller andet, så han igen var

Plutt-rallyet løb af staben 23.-24. juli og var noget min gode kammerat Michael fra Røsnæs og Andreas Krøl, som begge var med til at skaffe min Dnerp MW750, fra Polen. Andreas er fra Polen og har forbindelser dernede. Dengang jeg købte Dnepr'en talte vi om, at det kunne være sjovt at lave en tur, hvor vi virkelig kunne afprøve det Rusiske Jern. Hvad kan de i ude i plutten, med deres træk på sidevognen, differentialsperre, knopdæk?

Jeg fik min russer i oktober 2004, og fik først gang i at undersøge mulighederne, om hvor vi kunne køre og campere. Sidst i maj måned fandt vi en dato, hvor vi alle kunne være med, og kunne så begynde at planlægge. Jeg har tidligere været med på en plads ved Antvorskov kasserne, som har en 'spejderlejr', hvor der kan slæes telte op laves bål o.s.v. Den fik jeg lov at låne, og det lykkedes så også at få lov at låne et kampvogsspor, selv om der ikke rigtigt er åbent for civilister af hensyn til de mange fugle og dyr, der har ynglet og går rundt med deres afkom. Aftalen blev, at vi måtte kun være i dette spor og kun være der i en 3 timers tid. Det var præmisserne og det var godt nok.

Vi prøvede så en små 14 dage før at skrive lidt om det på mailinglisten, hvis der nu var nogen andre, der havde tid og lyst; men der var kun Villy, der kom på eftertilmelding. Det var godt, for han er jo tidligere sidevognscrosskører og kunne give os andre nogle tips om hvordan, man kører i felten.

Nå men i alt blev vi fem cykler. 4 styk MW750 millitærmodel tilhørende Michael, Andeas, Thomas, og mig selv. Villy på sin 650cc med landevejsdæk og kun træk på 1 hjul, men det stoppede ikke Villy. Han kørte de samme steder som os, og måske enda hurtigere en os andre.

Der kom et par tilbøbere, som ikke havde fået gang i deres Dnerp, og de var velkommen aligevel og fik chancen for at køre som sandsæk for Villy og Thomas. Michael have jo Sin søn Rude på 9 år og jeg havde Nikolaj på 17 med, så der var 10 mand fra 9 til 50 år. Alligevel kørte vi, som var vi lige gamle – sådan cirka 20 år.

Det blev en kanon eftermiddag, hvor der blev kørt fast i plutten, nok mest fordi man var tvivler, for som Villy sagde, når man har valgt et spor, så skal man ikke ombestemme sig, men køre den på gassen - så går det nok alt sammen.

Ved 18-tiden var vi ved ved at være trætte og sultne, så der blev tændt grillkul i bålstedet, og der blev hygget med grilbøffer og lidt øl, og røvin. En perfekt afslutning på

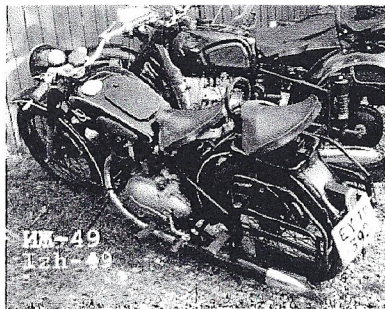
håber at kunne gøre til én brugbar, og hans gamle Volvo 544. Jeg kørte Vespa'en ind i hans værksted, og det blev låst af. Bagefter blev vi budt på en lille forfriskning i form af kaffe og smørrebrød. Så gjorde vi os klar til afgang, jeg kravlede op på bagsædet og vi kørte.

Jeg skulle snart lære ét og andet om at sidde på et bagsæde; jeg sad vist som en so på en ildrager. Først strittede jeg imod, så kunne han ikke styre ordentligt, så fulgte jeg med i hans bevægelser (jeg overdrev måske en smule...!), det duede heller ikke, nej, det eneste, der duer, er at sidde stiv som en pind eller som et stykke bagage og lade motorcyklen bestemme bevægelserne. Det var jeg ikke rigtig tryk ved; jeg var rygende nervøs for at falde af. Men det var nok bare begynderkuller, for efterhånden begyndte jeg at komme efter det.

På turen derned kørte vi ind til Williams bror Willy og hans kone, Viola. Viola har ønsket sig en russermotorcykel, så Willy har fået en 650'er hjem og han er så ved at sætte den i stand. Senere skal der en sidevogn på. Så gik turen videre imod Kalundborg via Frederikssund, Munkholmbroen og Holbæk.

Turen derned blev delt op i mindre bidder ved, at vi standsede dels ved Tuse kirke og dels på P-pladsen ved Munkholmbroen for at drikke en kop Mokka- eller i mit tilfælde the med mælk. Dén (altså theen med mælken i) kom jeg til at høre for, men det havde jeg nu også ventet. De spurgte, om jeg drak Baileys, og indrømmet, farven på væsken kunne også godt minde om det...

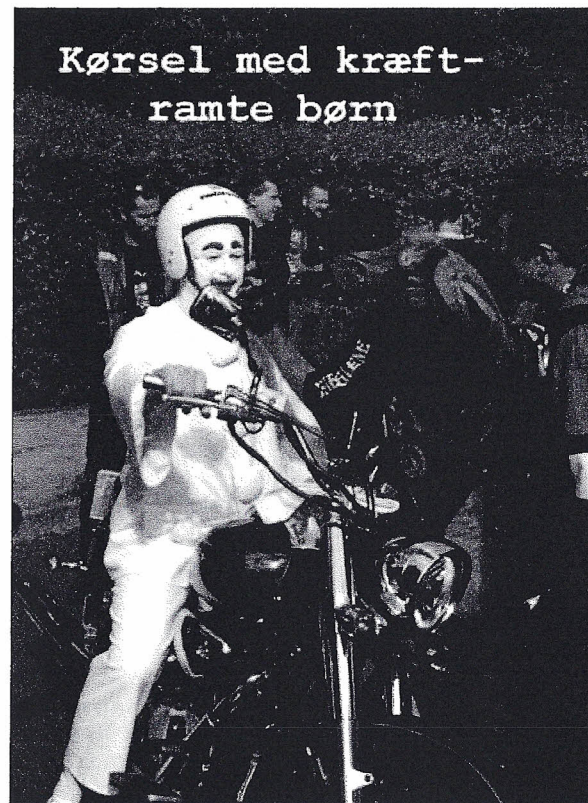
Vel ankommen til Kalundborg åbnede Jørgen H. sin topboks og tog fat på at sælge nogle seriøst flotte, sorte t-shirts med et flot, flot billede af en Dnepr K-750 og teksten D.U.M. Dnepr-Ural Motorcykler til 90,00 kr. Imens vi stod og kiggede på dem og handlede, kom først et par på en IZH 49 (som er den ældste IZH i Danmark på plader), så et par på en flot, rød MZ 250 TS og endelig et par på en "skrabet" udgave af en MZ fun. Fyren på den røde MZ, Ulf havde en sød lille figur af Racing Frog siddende foran ved urene. Færgen M/F Kyholm dukkede op i horisonten og lagde til

ved kajen.

Der var ikke flere rynker på vandet end på et spædbarns ansigt, så kværnene stod sikkert og stabilt. Allerede inden vi havde slået tændingen fra, stod de første folk der. Vi gik op og satte os på soldækket, men det var for koldt. Så vi gik op i Panorama Lounge'n, og imens vi sad dér, kom der en byge, og skyerne så meget truende og meget sorte ud. Det klarede dog senere lidt op, og vandet blev i skyerne. Da vi nærmede os Samsø, sejlede vi forbi en ret ny vand- og vindmøllepark ved Paludans Flak. Elleve store, imponerende møller.

Kørsel med kraft-ramte børn

Ja så var det igen tid til at køre med cancer ramte børn. Dette arrangement havde 10 års jubilæum denne gang, derfor kørte Pjerrot med på en lånt MC fra Enghave motor flot-flot

Der var 77 motorcykler med, heraf 5 russer-MC'er og en enkelt MZ og så en Japs'er. Og også i år havde vi vejret med os, dette gjorde at vi fik en kanon oplevelse.

Sidevognsmaskinerne fik ingen frivillige pauser "dette var dog for meget for Oliesheiken¹ han fingerede et motorstop" siger dog selv at rotoren var faldet af men tror vi på det ;-)

Ungerne kunne bare ikke få nok, det kunne

deres forældre heldigvis heller ikke. Turen startede med fremmøde hos MC-Sneglene klokken 0800. Klokken 9 skulle der køres, det blev der så efter en briefing om selve kørslen og så gik det ellers mod Bakken med 2 stk MC betjente (de havde travlt) ingen sidevognscykler fik nogle børn med derfra. Hattemager fik dog en voksen med der skulle køre Pjerrots MC tilbage.

Vel ankommet til Bakken gik vi ellers i gang med at køre med børnene, også de voksne af slagsen. Enkelte solomaskiner havde dog ikke mange kunder, men folk fandt da ud af hvad en russisk motorcykel er.

Alt i alt samme oplevelse som sidste år, min bedste formiddag i år på cykel.

Hilsen Jørgen Hattemager

¹ Læs: "Søren Westborg"

Jeg har en benzintank til en MT 10 & lignende til salg. Den har siddet på en K750, og den er tæt og fri for buler. Sælges for 300 Kroner plus eventuel forsendelse.

Kaj Erik Hansen i Ringe, tlf. 6264-1655

Fabriksny Dnepr MT-11 og MT-16 fra 1979

sælges som samlesæt fra 15.000 Svenske kroner stykket. Motor og gearkasse leveres dog samlet. Henvendelse Kim Mortensen, der taler dansk på telefon 0046-582 32034

Kim bor Östra Hjärta,
Charlottendal 364,
S-69 045 Åsbro, Sverige (Det er oppe ved Örebro)

Jørgen "Hattemager" (billede under historien om Samsøtræffet) sælger sorte T-shirts med en festlig tegning af en K750 på ryggen og teksten "DUM - Dnepr Ural Motorcykler" på brystet for 90 kr stykket. Han har dem i størrelse M, L, XL og XXL. Ved mindst 20 bestillinger skaffer han flere hjem. Jørgen bor i Søborg, hans telefonnummer er 3969-1305

Billedet herover viser Flemming samling af sovjetiske motorcykler, som er til salg i Ølgod.

søde piger i sidevognen. De bor på den anden side af torvet, og det forpligter jo næsten til at komme sidst.

Der var nu stadig tid til snak, inden vi begav os op til Nørrebros runddel. Vi ville gerne være bagerst, så vi kunne trække ud af kolonnen, hvis maskinerne skulle blive for varme undervejs. Bagenden af kortegen var ved Nørrebros runddel, og da kortegen starter ved Lygten - en strækning på godt 1 km - og hele Nørrebrogade var afspærret med MC fra fortov til fortov - giver det billede af, hvor mange der var. Hele turen er på godt 13 km, og de første 9 km går det meget langsomt. Først et godt stykke ude af strandvejen får vi lidt luft under vingerne og en tiltrængt afkøling af motorerne. Alle russerne klarede det, men omkring Mindelunden holdt der to vandkølede bambusraketter indhyllet i damp.

Næsten fremme var Hattemageren kommet forrest, da han inde på parkeringsarealet skulle vise vej. Hans kone Berit og mor ville stå klar med kaffe og kager. Jørgen kom da også igennem indgangen til arealet - efter ham kom Jan, men han var pludselig blevet opmærksom på en lokal skønhed, der stod og gav ham fingerkys. Så flink som Jan er, standsede han op og inviterede hende med. Det tog sin tid, da skønheden sandt for dyden ikke var nogen vårhare, så inden hun havde fået pakket de gamle stive ben ned i badekarret, var Hattemageren over alle bjerge. Vi andre, der havde fulgt optrinet med Jan, anede således ikke i hvad retning familien Sørensen med kaffe og kager befandt sig. Indenfor blev vi af en hjemmeværnsmand dirigeret ind til en bås, som han påstod, var for sidevogne. Båsen ca. 200 meter lang var spækket med MC, dog ingen sidevogne, og da vi var kommet op for enden af båsen, erfarede vi, at der ikke var plads til så meget som en pocketbike. Men den ellers så forkætrede mobiltelefon kom os til hjælp - Hattemageren ringede til mig, og da Peter Stådreng var sprunget op på sin sidevogn og vinkede, fik vi på den måde kursen over til familien Sørensen. Jan fik afleveret sin scoring, og vi bevægede os alle over til kaffen. At gå ind og besøge selve Bakken sådan en aften, er vist kun for dem, der ønsker virkelig trængsel, så vi nøjedes med hygge på parkeringsarealet under Peter Stådrengs parasol (se billede af denne i medlemsblad nr. 30 side 23). da mørket faldt på, valgte Lise og jeg samt Peter og Heidi at vende næsen hjemad. Selvsikker som sædvanlig førte jeg an, hvilket resulterede i, at jeg i mørket tog den forkerte afkørsel i Lyngby. Vi fik således også set Lyngby by night tre gange rundt om rådhuset, før vi fandt Kongevejen og derpå bare nordpå.

Ekspertter siger

at 98% af alle Harley Davidsom motorcykler stadig er på landevejen. Omkring 2% skulle være nået frem.

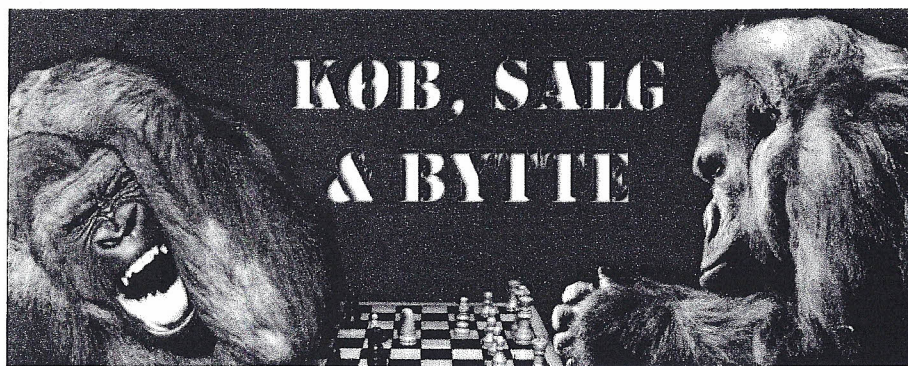
Tak til alle for et flot fremmøde og en hyggelig aften.

Med kammeratlig hilsen
Søren Westborg (Olieshiiek)

budt på kaffe, inden vi tog afsked. Villiam og jeg kørte mod Nordsjælland og Jørgen, Rune og Jette mod København - alle enige om, at det havde været alle tiders week-end.

En stor tak til alle for et dejligt træf - og en speciel tak til Kaj Erik og Lisbeth for det kæmpearbejde I havde lagt forud, så træffet blev så vellykket.

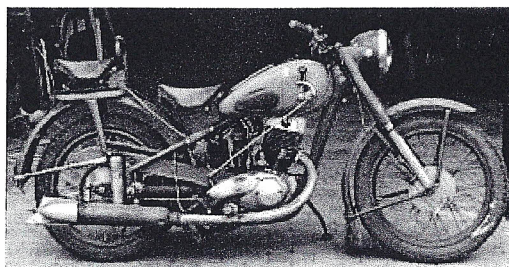
Med kammeratlig hilsen
Søren Westborg (Oliesheik)

Eneste momsregistrerede importør af reservedele og brugte Ural/Dnepr i Danmark er Flemming Jensen, der på Forsomhovej 1, 6870 Ølgod har **Vestjysk Ural Import** Telefon 7524-6592 Mobil 2143-2730 hjemmeside www.ural.dk email: IMZ-Ural@mail.tele.dk

Niels P. Nielsen i Nyborg (ej klubmedlem) har en Dneprt MT10-36 fra 1978 til salg. Sidevogn, bakgear, reservehjul og sideventileret 750 cc motor(hm, skulle da være topventileret 650cc!). Originale lettiske papirer. 10.800 kroner. Tlf. 6092-7532

Per Løhde har en Izh49 til salg FOR 10.000 kroner. Per bor i nord for Silkeborg og har telefon 8685-9922

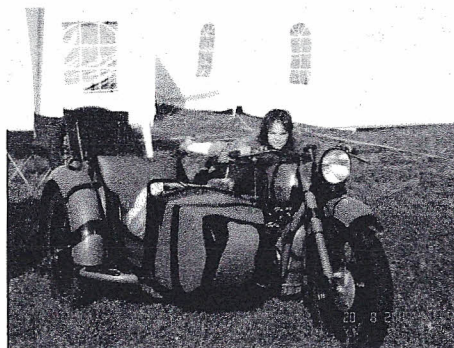

sidevognen, herfra vestpå, men allerede inden Ringsted kom regnen, som vi ellers indtil nu havde været forskånet for. Ind til siden og regntøj på - dog var regnen ophørt inden påklædningen var tilendebragt, men beklædningen var vi nu glade for senere ikke mindst over Storebælt, hvor det gav pænt med vand. Men inden da havde vi haft et lille stop, hvor der var bryderier med Williams tændingslås. Det blev dog i første omgang klaret med en kraftig elastisk rundt om tændingsnøgle og lygtehus. Vi var dog kun lige kommet igennem betalingsanlægget ved Storebælt, da den igen var gal. En åbning af lygtehuset viste, at kontakten havde været så dårlig, at kobberskinnerne var varme og helt udglødede. Hovedledningerne blev derfor sat sammen direkte med muffe, plus ledningen nede ved batteriet klippet over og forsynet med et par han/hun klemkabelsko - det blev så den nye tændingskontakt. Samtidig opdagede vi, at jeg levede fint op til mit nye øgenavn oliesheik (erhvervet grundet et yderst kraftigt oliespild hjem fra Putnitz). Problemet nu skyldtes, at der var oliespild fra dynamoen. Pakdåsen til forkommeret var nok ikke så stram i ringmusklen, som den burde være. Pappet mellem spændebånd og dynamo blev fjernet, spændebåndet drejet, så olien kunne løbe igennem bunden af dynamoen og ud af åbningen ved spændebåndet - forhåbentlig uden at søle kommentatoren til med deraf ladningssvigt til følge. Det viste sig da også, at både Williams specielle tændingslås og min dynamo holdt hele turen. Selvfølgelig skal mekanikken være til at stole på, men det giver altid lidt krydderi, når der sker noget. Dog er der da vist ingen, der ønsker problemer som dem, Frederik Larsen var ude for på sin Sverigestur, som beskrevet i sidste nummer af bladet. Men bortset fra, som nævnt, regn over Storebælt, forløb resten af turen fint. Jeg havde været dum nok til at sige, at jeg havde studeret ruten på nettet, så jeg fik lov at køre forrest - det gik da også glat. 12 km vest for Ringe havde Kaj Erik sat nogle små skilte op med Russertærf. Skiltene var meget små, så jeg soledede mig i den ros, der blev mig til del over, at jeg uden problemer ad snoede grusveje havde fundet stedet i Sallingelunde - en stifinderglorie, der dog senere viste sig, skulle pilles af mig.

Vel ankommet på pladsen var Kaj Erik og fru Lisbeth og hjælperne Karsten og Johan. Stort partytelt var rejst, og grillen kørt i stilling - samt kolde øl og vand stod klar til indtagelse. Men først skulle der slås lejre. Vi var de først ankomne teltligere, men lidt efter dukkede Kim Jensen fra Støvring op på sin K750 med sin tro følgesvend Schæferhunden King i sidevognen. Regnen var nu taget til, så det hele blev en smule klamt. Alt dette blev dog glemt, da vi først sad bænket i det varme telt - pølserne syede på grillen, medens vi ved hjælp af den lokale humle fik det indvendige hydrometer til at gå analogt med det udvendige. Dette, plus en begivenhedsrig dag gjorde, at der, for så vidt mig angår, ikke var nogle søvnproblemer, da endelig jeg fandt soveposen. Vågnede til en flot solskinsmorgen. Lejren var ved en put-and-take sø, og Jørgen Hattemager var allerede oppe og i gang med stang og krog. Jeg havde også fiskegrej med - velvilligt stillet til rådighed af min søn, men da jeg af erfaring ved, at jeg i løbet af et øjeblik er i stand til at få linen til at ligne indmaden i et K750 luftfilter, lod jeg Hattemageren om fiskeriet. Efter morgenmaden (Kaj Erik havde igen været på dupperne og sørget for friskbagt/-hentet morgenbrød) fik vi spillet et græsplænespil, jeg tror det hed Høvding. Det drejede sig om at skyde modpartens opstillede træklodser omkuld - Kim og Rune viste sig at være super gode til at ramme. Desværre var de på samme hold, og det var ikke mit - "æuv". Om formiddagen kom flere til. Tony fra Svendborg fik slået sit telt op, og senere ankom også den altid træfstabile Søgård Kyndesen fra Oxbøl. Kent og Knud kom i bil - de er i fuld gang med hver deres russer projekt. Ved middagstid kørte vi til Egeskov, hvor vores russiske stålvakter berettiget opsig. Ved indgangen viste det sig, at man skulle være 20 personer for at få grupperabat. Da vi manglede nogle stykker i at nå dette antal, blev Hattemageren, som jo ikke ligger på den lade side hvad angår snakketøj, sendt til billetlugen for at overbevise pigen om, at 16 næsten er 20, og munden blev da også brugt i en grad, så man næsten fik medlidenhed med den stakkels billetpige, men lige lidt hjalp det - reglerne skulle følges, og det var vel for så vidt også i orden. Egeskov er altid et besøg værd - prisen til trods.

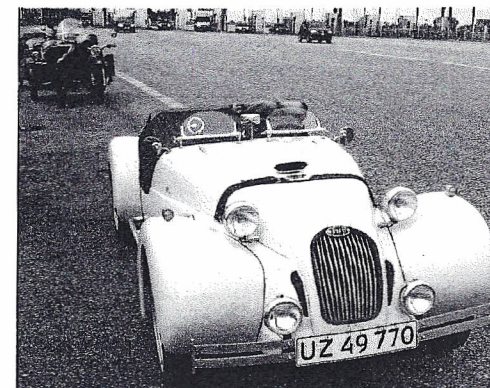
Tilbage i lejren stødte flere til bl.a. Emanuel Kristensen fra Sjøllund med frue - de kom dog i bil. Hattemagerens søster Jette ankom på sin Yamaha - skulle ellers have kommet på Jørgens solo Dnepr, men hun er vist ikke helt tryk ved solorusser, flot alligevel at komme alene fra København for at deltage. Igen en hyggelig aften med grill - lækkert kød, pølser, vin, øl og ikke mindst glade mennesker, der delte anekdoter og røverhistorier. Det hele sluttede med hyggeligt bål ved søkanten efter en pragtfuld dag med om ikke højt solskin så dog tørvejr. Næste dag søndag var rejsedag. Trods de snart sædvanlige dystre vejrudsigter var det fint solskin, så det var tørre telte, der blev rullet sammen - og inden middag

var der pakket samt "farvellet", og østholdet drog hjemad.

Som tidligere nævnt var jeg udråbt til stifinder, hvorfor jeg kørte forrest efterfulgt af Hattemageren dernæst Villiam og Jette som bagtrop. Vi var dog dårlig nok kommet ud af grusgrav-området, før jeg drejede til højre, hvor det skulle have været venstre. Resultatet var, at jeg måtte lide den tort at blive detroniseret som stifinder. Hattemageren overtog herpå titlen, og jeg blev nådeløst smidt ned bag Villiam. Det gik fint til Ørbæk, hvor et lille kiks gjorde, at Hattemageren blev forvist ned bag mig, og Villiam overtog føringen, men med al respekt var det også nemt nok - for nu var det bare nord på til motorvejen mod Storebælt, og det forløb da også fint. Tørvejr hele vejen - flot udsigt fra broen. Efter betalingsanlægget holdt vi en lille pause, hvor den medbragte kaffe blev nydt. Jørgen og Villiam fik en smøg, Rune en mad, og jeg checkede som sædvanlig min oliestand, medens Jette tålmodigt ventede.

Medens dette stod på, kom en lille lav åben gul sportsvogn kørende ind, hvor vi stod. Ud steg en midaldrende herre iklædt bl.a. en smart R.A.F. læderjakke, som jo hører sig til, når man kører sådan en "tøsemagnet", fordomme og parader var måske oppe med det samme, men fyren kom over og spurgte oprigtigt interesseret til vores maskiner, hvilket naturligvis afstedkom, at vi måtte se hans vogn. Vi kom hen til den, og minsandten om ikke den med en bred læderrem over motorhjelm var besmykket med Bugatti bilmærket. Denne legendariske bil er jo normalt blå og ikke kanariegul, men alligevel motoren måtte vi da se - så hjelmen blev åbnet og stor var forbavselsen, da det viste sig, at motorrummet indeholdt en 2 cylindret boksermotor, dog ikke en russer, men en Citroen 2cv. Hele karossen var bygget op på denne model. De to største problemer med dette projekt, fortalte han, var dels, den for mange russer-ejere så velkendte strid med syns- og registreringsfolk, og dels problemet med at lave et udstødningssystem, der fik den til at lyde af voldsomme mange hestekræfter. Da han kørte derfra, var det da også en pæn lyd, der kom fra den - selv om akselerationen var mere 2cv end Bugatti.

Også vi måtte videre - stadig med Villiam som tropsfører. At han som os andre gerne ville væk fra motorvejen, er forståeligt, men desværre var det en forkert afkørsel, han fandt - så ned bagi med Villiam, og atter var det mig, der dannede fortrop - og således nåede vi Roskilde, hvor vi kørte ind til Hyundai-forhandleren Preben, som er Jørgens onkel. Her blev vi

Jeg har altid ønsket at blive mester i et eller andet - hvem har ikke det - men for mit vedkommende er det aldrig blevet til noget - ikke engang et idrætsmærke i skolen. I rekruttiden på søværnets eksercerskole i Avderød blev det til et skydemærke af laveste grad, men, at det overhovedet blev til et mærke, kan jeg vist takke markørmanden for, en ikke voldsom ædru fenrik.

Men en studenterhue har jeg da taget, det var som læredreng i lystigt lag, desværre måtte jeg levere den tilbage til rette ejermand, en forurettet ungersvend.

Når man nu ikke magter at mestre en disciplin, der udmønter sig i en medalje, må man jo gå andre veje - f.eks. at blive den første i verden til et eller andet, og her kom Kaj Erik i Sallinge op med alle tiders ide - verdenshistoriens første russertæf på Fyn - jeg kunne således blive verdens første deltager fra Tisvildeleje, det syntes jeg nok var en udmærkelse, der var værd at pynte sig med. Via vores mailingliste blev der så samlet yderligere 2 aspirerende verdensmestre fra "østblokken", Jørgen Sørensen (Hattemager) fra Søborg og Villiam Simonsen fra Lyng.

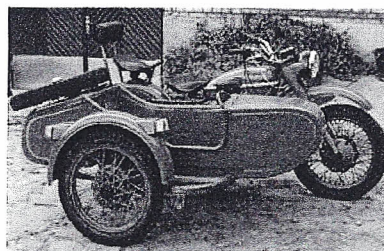
Trods en vejrudsigt, der kun lovede regn og meget lidt varme, drog jeg fredag formiddag af sted sydpå til Villiam i Lyng, herfra kørte Villiam og jeg videre sydpå til Roskilde, hvor Hattemageren stødte til med sin søn Rune i

Jan Buchwald, (tlf. 30951316 mellem kl. 16 og 20), sælger **elektroniske laderelæer 6V, 80 Watt**. De giver en mere sikker ladning og lader ved lavere omdrejninger. De er indstøbt i polyester og har ingen mekaniske kontakter, der bliver snavsede. De er tilmed lette at montere og kan normalt indbygges i den originale kasse. Prisen er indtil videre kr. 400,- + forsendelse (i reglen kr. 20,-).

Han sælger også halogenpærer, 6 Volt 10 Watt, kr. 45,- fatning kr.30,-, + forsendelse

Fin Olesen har lavet en samlet udgave af **nummer 1-7 af vores klubblad**, som han vil sælge for 100 kroner.

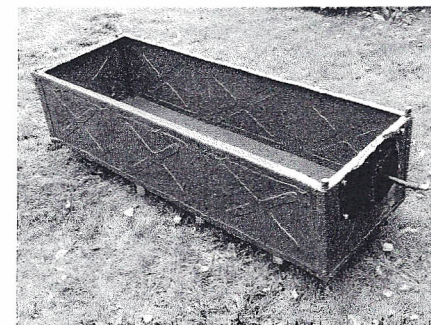
Fin har telefon 7595-4648 email: Fin-Katja@mail.tele.dk

Ole Fisker i Silkeborg har en **Ural 650 ccm motorcykel med sidevogn årgang 1986** til salg uden afgift, men med toldpapirer. Det er et vinterprojekt, men der medfølger mange nye stumper: Nye udstødninger, håndtag, elkontakter, kronrørslejer, hjullejer m.m. Stellet pulverlakeret. Lige hjul. Mangler at samle el anlægget og montere sidevogn, samt lidt småmontage. Pris: 15000,- Kan ses på hjemmesiden <http://familienfisker.dk/TilSalg/Salg.html>

Telefon 8650-5820 email Daddy@daddysduo.dk

Redaktøren har i Ukraine købt en **sidevognskasse til varetransport**, og tror faktisk, at det er den eneste i Danmark. Dens udvendige mål er 147 cm lang, 50 cm bred, 33 cm høj. Bagest er holder til at placere reservehjulet lodret. Forrest er hagslet (hvad der gør det muligt at transportere genstande længere end 147 cm, f.eks. flagstænger og skibsmaster). Den har aldrig været brugt og fremstår i original russisk militærgrøn. Passer med sikkerhed til Dnepr motorcykler med undtagelse af MT16 (som jeg selv har), fordi trækket til sidevognen kræver en tunnel gennem sidevognskassen. Prisen er uhørt grov: 1.300 kroner. Tlf 8667-5392

Denne årlig tilbagevendende begivenhed, hvor alt, hvad der kan skrubes sammen af 2- og 3-hjulede, kører i kortege fra den gamle Slangerupbane station Lygten til Dyrehavsbakken faldt i år på mandag den 29. august afgang fra Lygten Kl. 19:00. Via klubbens mailingliste var det i lighed med tidligere år aftalt, at de russere, der kunne, mødtes på Sankt Hans Torv Kl. 1830.

Fra Nordsjælland kom Peter Sander (Peter Stådreng) med fru Heidi i sidevognen og jeg selv med Lise. Undervejs skulle vi have samlet Hans Lundkvist (Banjohans) op, men det viste sig, at han stadig befandt sig i Sverige med generatorproblemer. På torvet var allerede ankommet Jan Johansen fra Ringsted med sin flotte og helt specielle Dnepr. Kort efter ankom Jacob Mygind fra Vesterbro med veninde Helle, som betroede Lise, at hun var blevet inviteret med af Jacob uden at ane, hvad det hele drejede sig om og var bange for, at hun skulle ud at møde nogle store hærdebrede, kronragede mænd i lædervest med blæk på armene. Den beskrivelse kunne vi ikke rigtig leve op til, dog tror jeg ikke, hun blev skuffet. Jacob havde i øvrigt fået lavet et helt nyt design på sidevognen - den var foran blevet ca. 30 cm. kortere samt trekantet i den ene side og rund i den anden - faktisk meget passende nærmest balalajka formet.

Designet var desværre utilsigtet, idet en foran kørende bil havde været så formastelig at holde for kort afstand, så Jacob var kørt op bag i ham. Vi fik dog ikke dvælet lang tid ved Jacobs balalajka formede sidevogn, før Peter Fisker fra Dragør troppede op med fru Helene - efter dem kom Flemming Petersen fra Glostrup med sin lille søn Tejs efterfulgt af Jørgen Sørensen (Hattemager) fra Søborg med sønnen Rune i sidevognen, Jørgens søster Jette på sin Suzuki, og til sidst kom også Peter Nordahl-Hansen med fru en på bagsædet og deres 2

Den 16., 17. og 18 September arrangerede Dansk Dnepr og Ural motorcykelklub i samarbejde med MZ Klub Danmark (hvorfra der kom to motorcykler med fire personer på) og Dansk jawa og CZ Klub (hvorfra der ikke kom nogen...) et træf for østmotorcykler på Samsø.

Fredag, den 16. September

Jeg startede med at pakke knallerten. Bag på bagsædet op ad topboksen lå min sportstaske, fyldt med mit gear og i topboksen lå dén russiske primus, som Erik var så interesseret i. Vejret tegnede til at blive fint med kun få skyer på en ellers flot, blå himmel.

Så kørte jeg til Lyngby til William og Anne Marie. Der stødte Jørgen Hattemager og hans søn Rune og Søren Vesborg og hans kone til. Williams hund, som mest af lignede en rastafari-hund med islæt af en Old English Sheepdog, ville gerne kæles for og leges med. Han sagde, at den var en ægte rundkørsel, underforstået at den var en hund af mange racer.

Da vi alle var kommet, blev vi vist rundt på gården, og så blandt andet Williams fire MZ -projekter, som han fik billigt for fire styk samlet og som han

dagen.

Som det skal være, måtte der jo foretages lidt reparationer undervejs. Det hører til, når man ejer en russer. Som nu f.eks. Thomas, der sad i vand til benzintanken. Så tager man bare sit tændrør ud, tørner motoren, og vandet står ud af hullerne, herefter monterer man tændrøret igen, sætter tænding på, og så efter et par knald, er man med igen. Se det er rusisk kram ikke noget med moderne teknik, som selv vil bestemme om der kan køres, der skal bare gnist og benzin, så ruller det.

Vi har aftalt at vi prøver igen til næste år og håber at få flere med til "2. Anual Plutt-Rally 2006", og vi skal nok komme ud med tidspunktet i bedre tid.

Niels Johansen
medlem nr 262

Da vi nærmede os havnen, gik vi ned og gjorde os klar. Havhunden var allerede begyndt at åbne gabet (bovporten), og med et klunk lagde den til. Da skibet var tømt for de andre køretøjer, fulgte vi russerockere efter.

Vi satte kursen nordpå. Og drejede fra hovedvejen og ind på en mindre vej. Stedet, hvor vi skulle bo, var på en gård ved Alstrup, som lå tæt ved Stavns Fjord. De dyrkede økologiske grøntsager, og som en lille sideindtægt havde de gode hytter med fire etagesenge, en hems og en altan. Jeg valgte én af underkøjerne. Så ville jeg ikke falde så langt, hvis jeg trillede ud af sengen. Det gjorde jeg nu ikke, for sengene var ret brede. Der var også et lille bord med to stole. Desuden var der en fællesbygning med opholds- og spisestue med køkken, bade- og toiletfaciliteter. Fine forhold!!

Der var allerede mange. Vist omkring 27 personer -plus 3 børn. Jeg hilste på selveste Erik P., kammerat generalsekretær. Yderst sympatisk menneske.

Efter at have lagt dynebetrækket, pudebetrækket og lagnet på, gik jeg ud på P-pladsen og kiggede på maskinerne. Så var det spisetid, og jeg gik ind til de andre og spiste min davre. Bagefter blev der lavet kaffe, og William og Anne Marie serverede småkager og slik. Erik P. og jeg fik efterhånden samlet den russiske primus, og så var han ikke interesseret alligevel - på grund af standen. Jeg sad i vel en time og snakkede med forskellige folk, og så sagde jeg godnat og gik over for at tørne ind. Det virkede næsten, som om, at det blev et signal til almindeligt oprud.

Lørdag, den 17. September, 2005

Stik imod min sædvane kom jeg tidligt op, og søvndrukken luntede jeg over i fællessalen, hvor en kæmpepose med rundstykker, ost og marmelade stod parat. De folk, der var der, så helt klart ud til at være ved at vågne. Og kammerat generalsekretær Erik var helt klart ikke klar til at snakke... Nå, det kom han nu snart efter. Han rejste sig, bragte snakkeriet til ende, og annoncerede dagens højdepunkt: skattejagten! Skatten lå i en trækasse med russisk skrift på -og indeholdt en flaske Baileys. Vores ledetråde var et billede af en vej, hvor der inde på højre side inde på marken stod en elmast. Dér lå skatten. Desuden fik vi at vide, at stedet var i nærheden af en by, at hvis vi kom nordligere end Kanhavekanalen, var vi kørt for langt nordpå, og hvis vi kom til Tranebjerg, var vi kørt for langt sydpå. Svære odds!

Vi delte os hurtigt i et jysk og et sjællandsk hold, så den dér nationale kappestrid bredte sig hurtigt til vores lille gruppe. Så kørte sjællænderne, og derefter jyderne.

Vi lå og kørte rundt og så på elmaster, men der var ikke nogen, der rigtig passede til billedet. Så spurgte vi et ældre par, men

Og således kunne jeg blive ved. Jeg faldt for en god historie, men nu hvor sandheden er kommet for en dag, skylder jeg at dementere den for Jer.

Nu vi er ved Ukraine..

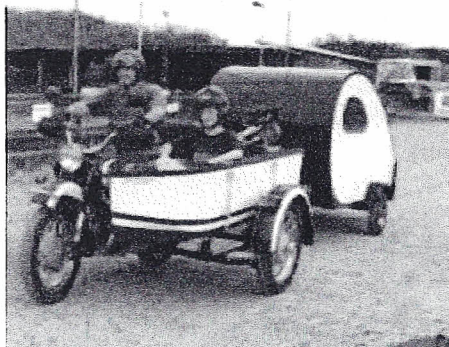
så er der nogle der har henvendt sig om muligheden for at komme til Ukraine og køre på motorcykel dernede, som vi har gjort det i 2004. Det vil jeg gerne prøve, men vi skal jo gerne være omkring 7 stykker, for at det er realistisk. Hvis man vil have en passager med i en sidevogn, kan vi også være mere end syv. Som det fremgår af ovenstående, er jernbanen ikke den rigtige løsning om sommeren, men vi kan flyve til og fra Kiev. Så hvis er du interesseret, så email eller ring til mig. Næste gang skulle vi gerne undgå den lange sure køretur, der med start og slut i Danmark kommer op på i alt seks dage.

Erik Pedersen

Næste nummer af dette blad ukommer til december sammen med girokort for 2006.

Indlæg til bladet skal være velkomment, send dem til ERIK PETERSEN, HØGEVEJ 5, BRUNSHÅB, 8800 VIBORG, eller email til ERIK@DNEPR.DK.

Hvis du fremsender elektronisk tekst, så lad være med at skrive i Word, Word Perfect eller lignende. Jeg vil helst have en ren tekstfil og eventuelle billeder separat.

SIDEVOGNSBÅD

Tyskerne kalder sidevognskassen "das Boot", altså "båden". En gal amerikaner har taget dette bogstaveligt og lavet sidevognskassen, så det er en båd, der kan sejle, hvad der også fremgår af billedet nedenunder.

Om campingvognen han trækker bagefter ville kunne gå gennem en dansk synshal, skal være usagt.

(Fundet på internettet)

ved at køre ind i hækken. Så fik han styr på den. Senere var vejen så dårlig, at den hældede vel en 10%, og han bankede ind i skrænten, hvorved jeg først blev slynget ind i ham, og derefter halvvejs ned på siden af cyklen. Jeg kom op igen, men så bad han mig om at stå af cyklen, så han kunne rette den op igen og køre ind på et stykke, der mere lignede en vej. Så kunne jeg stige på igen. Puh!! Men så var vi også tæt på målet. Vi kørte ind på P-pladsen, Jørgen bakkede for en gangs skyld ikke, men kørte bare frem og op bag ved Søren W. og stod af. Den tur glemmer jeg aldrig!!

Det var ligesom der gik et lettelsens suk igennem flokken, og senere valgte vi klogelig at køre på den asfalterede vej. Den var ikke god, men klart bedre end den "vej" vi lige havde kørt på!!

Vi gik op til toppen og så på den flotte udsigt. Der stod der en informationstavle og to bænke-/borde. Vi pakkede vores mad ud og begyndte at fortære den. De andre var så venlige at dele deres mad med mig. Efter middagen gik nogle af de andre rundt i området. Jørgen, Rune, William og jeg blev tilbage.

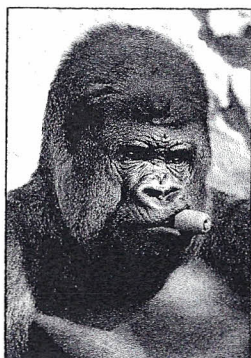
På et tidspunkt gik jeg ned til Jørgens cykel, og der stod en del mennesker omkring den. De spurgte mig ud om den, men jeg kunne ikke fortælle så meget. Egentlig kun, at de var en kopi af en BMW R71 fra krigens tid. Rune og Jørgen var trætte efter den halsbrækkende tur og lå og hvilede sig lidt. Men sove kunne der ikke blive tale om, dertil var der for megen snakken og for megen trafik. Man forstår det. Det er et smukt sted. Vi snakkede lidt, og pakkede så maden sammen, da de andre kom tilbage.

Vi kørte som sagt ad den asfalterede vej og hjem til hytterne. Da vi kom hjem, var køkkenholdet godt i gang med maden. Den dejlige duft af mad, vist oven i købet med økologiske grøntsager, lokkede mundvandet frem i munden. Der stod folk og skrællede grøntsager og skar dem i stykker.

Der var en hyggelig, afslappet stemning. Og endelig blev der kaldt til skafning. Det var lækker mad. Jeg er ikke helt klar over, hvilken del af dyret, der var brugt, men det var skært kød, og der var vist rigeligt af det. Jeg blev i hvert fald så mæt, at jeg dårligt kunne rokke med ørerne. Bagefter var der kaffe og miansanten, om der ikke var the til mig, og jeg havde selv mælken.

Efter middagen skulle vi så finde ud af, hvem der havde fundet skatten. Sjællænderne mente selvfølgelig, at de sad godt i sadlen, da de jo kunne fremvise æsken. Men da Erik åbnede æsken, var der ikke dét i den, som han havde lagt i den. "Det forstår jeg ikke. Det er ikke dét, som jeg lagde i den!" Så rejste Jørgen fra Jydeholdet sig og sagde: "Så må jeg jo nok hellere hente præmien...". Der blev total stilhed i et sekund, så bragede latteren. Og vi sjællændere blev punket en del; godmodigt selvfølgelig. Jeg blev ved med at fastholde, at jeg jo bare var bagsædepassager. Senere led jeg oven i købet den tort at tabe i Dam -ja, I læste rigtigt, i Dam til én fra Jydeholdet. Senere kunne jeg så lune mig med, at én af damerne fra Jydeholdet vandt over en af

Redaktørens ævl

Siden sidste nummer har der virkelig været gang i medlemsaktiviteterne. Det varmer mit hjerte, for en klub, hvor medlemmerne ikke finder tid til at møde de andre, har ikke megen fremtid forude. Det vil fremgå af de mange indlæg, hvad der er sket, og det fylder faktisk det meste af dette nummer. Det tyder jo også på, at der til næste år vil ske endnu mere medlemmerne imellem.

En mislykket rejse til Ukraine

Det var min hensigt sammen med min søn Rune at rejse 14 dage til Ukraine i juli måned. Rune har i to år haft russisk i gymnasiet, så det var da lige sagen. I begyndelsen var han ret skeptisk, men efterhånden syntes han helt godt om idéen. Jeg havde det hele planlagt. Vi skulle prøve at køre med jernbane derned til Zhitomir og gennem vores tolk sidste år, Lisa havde vi reserveret en renoveret lejlighed i stedet for at bo på et dyrt hotel. Lisa kæreste, Slawa skulle mod betaling være vores guide og tolk.

Nu er det jo almindeligt kendt, at jernbanebilletter er uforholdsmæssigt dyre, hvis man køber dem ved DSB, og at man med fordel kan købe sin rejse i Tyskland. Jeg havde checket køreplanen på Internettet, og tidligt fredag morgen stod Rune og far ved billetlugen på Flenborg banegård. "To billetter til Kiev, tak!" Damen kigger på skærmen medens hun fortæller, at man er pligtig at købe sovevognsbillet fra Warszawa til Kiev (det vidste jeg allerede), men der var alt udsolgt.

Fanden og helvede! Hvad så med det tog, der kører 18:17 i dag? Lidt lang ventetid, men nu var vi jo gået i gang med rejsen.

Nej – samme problem. Alt udsolgt til sovevognen.

Lørdag var alt udsolgt. Søndag, mandag, tirsdag og onsdag kunne hun meddele udsolgt.

Jeg syntes, at nu kunne jeg se et mønster tegne sig. Den flinke dame var nu så venlig at komme med et bud på en forklaring. Tyskland har masser af ukrainske gæstearbejdere, og disse mærkelige mennesker vil gerne hjem på ferie i juli måned. Det er skrap nok, men ved nærmere eftertanke ganske forståeligt. Man skal bestille sin billet 6 måneder før afrejsen.

Meget slukøret bad jeg herefter om to billetter til Viborg. 91 Euro. Hvad ville forresten billetten til Kiev koste os – sådan til sammenligning? 240 Euro. En rejse over Hamburg, Berlin, Warszawa til Kiev var noget billigere pr. kilometer en en billet hjem til Viborg. Denne hjemrejse endte i øvrigt i Langå, hvor jernbanedriften hos Arriva var gået helt i stå, og jeg ringede til min kære hustru, om ikke hun ville hente os hjem med bilen.

TANKREPARATION

Klubkammerat Dan Roy Andersen på Bornholm læser på mailinglisten om problemer med en utæt tank og kommer så med følgende løsning:

Der var lige et indlæg omkring en tank som var "mør". Det problem kan jeg godt genkende. Det var min også. Specielt bag pladerne på siden til knægummi kunne jeg kigge ud.

Jeg havde noget Epoxy fra et bådprojekt stående og gik i gang. Tanken blev affedt i noget acetone. Den var sikkert allerede fri for fedt, men tilsætningsstofferne i benzinen kender jeg ikke, så hellere være på den sikre side.

Hullerne blev tapet over udefra med brun pakketape. Jeg ryddede op på filebænken og fik lavet et leje, så tanken kunne ligge stabilt på siden.

Jeg lavede herefter én side af gangen. Dernæst blandede jeg den gode kemikalie-upåvirkelige-resistente epoxy. Jeg lavede ca. hvad der kunne være i et halvt plastbæger, og lod det stå for at blive en lille smule tykt (omkring fem minutters tid). Hældte det ned i tanken og "skvulpede" det rundt og stillede tanken i lejet og vupti - en tæt tank!

Af med tapen. Nyd alle de huller du har lappet.

Epoxyen jeg brugte var af mærket West epoxy. Kan købes ved en bådforhandler til ca 320.-kr for lidt over et kilo. Resten af limen kan du nok bruge på noget andet. Den er super.

Dan Roy Andersen
Medlem nr 93

Red: Nu hvor vi har fat i benzintanken, så fortalte Jørgen 'Hattemager' på Samsø, at han fik en tank hjem fra Polen, der var fint *hvidmalet indeni*. "Det er slet ikke nogen dårlig idé", siger Hattemageren, "for nu er det meget nemt at kigge ned i tanken og se, hvor megen benzin, er der igen."

Et andet tanktrick er udført af Flemming i Ølgod på sin egen M72'er. Han har 'slaget' en tank for gevindtet til benzinhane, og fået en tank med benzinhane i både højre og venstre side. Herefter skal han ikke tænke på at tømme tanken og fjerne den lille slange i bunden, men kan snildt løfte hele tanken ud af stellet. Jeg havde tænkt på noget tilsvarende på min Dnepr, *men* det ser ud som om, at en ekstra hane i højre side vil komme i konflikt med generatoren.

Erik P